

Na začiatku každej sv. omše sa snažíme v úkone kajúcnosti očistiť svoje duše, aby boli dostatočne pripravené na stretnutie s nekonečne čistým, svätým, milujúcim Bohom. Väčšinou však toto posvätné ticho svojou dĺžkou nestačí na spomenutie svojich prehrešení, tobôž na oľutovanie z hĺbok srdca. Každý totiž potrebuje rôzne dlhý čas – záleží od každého, čo sa v jeho srdci udialo od posledného stretnutia s Pánom. Nie je možné na začiatku sv. omše udeliť každému dostatočné množstvo času. Preto vás pozývam, aby sme svoju dušu očistili ešte pred sv. omšou. Ako?

Príď na sv. omšu o 5 minút skôr ako zvyčajne chodievaš. Neboj – tých 5 minút ťa nezabije ani nezničí tvoju kariéru, ani nespôsobí katastrofu, ak odídeš z domu, z práce či zo stretnutia s priateľmi o 5 minút skôr. Keď prídeš do kostola, sadni si po pokľanutí pred Pánom do ticha jeho prítomnosti. Skús ako malé dieťa – oprieť sa svojou dušou spokojne o svojho milujúceho Otca, ktorý ťa ako vždy tak aj v tej chvíli bude držať vo svojom náručí a vyrozprávaj mu všetko, čo sa prihodilo zlé a čo si „vyparatil“ tak, ako sa ku všelijakým prehreškom priznáva malý synček či dcérka svojmu ockovi, o ktorom vie, že ju aj tak miluje a aj bude vždy milovať. Nech z tvojho srdca vytryskne úprimná ľútosť ako prameň, ktorý očistí tvoje srdce slzami lásky - srdce, ktoré ublížilo, hoci často nechcelo, ktoré nedostatočne milovalo, nedostatočne dokazovalo svoju lásku skutkami a slovami lásky, svojím časom udeleným milovanému... V tichu kostola, keď v ňom ešte nie je tak veľa ľudí, nech zaznejú úprimné vzlyky tvojej lásky, nech ich môže utíšiť Otec svojím milosrdenstvom, nech môže s úsmevom osušiť slzy tvojej ľútosti chápaní a odpúšťajúci Otec.

Potom – na začiatku sv. omše v úkone kajúcnosti už stačí iba pozrieť svojím šťastným pohľadom na Otca, ktorý už odpustil, ktorý už očistil a ešte raz povedať svoje – „Milujem ťa... Vďaka, že som opäť čistý, že si očistil moje srdce a znova spojil so svojim...“ Nech je to pohľad lásky, pohľad oslobodeného lotra, pohľad znovu prijatého syna, dcérky.

Niektorí sa pýtajú: „Je možné ísť na sv. prijímanie s ľahkými hriechmi?“ A ja hovorím: „Nie! Ani s ťažkými – smrteľnými hriechmi ale ani s ľahkými. Na sv. prijímanie môžeme ísť iba úplne očistení, pripravení na stretnutie s Pánom.“ Poviete: „Ako to? Veď Cirkev učí, že keď mám ľahké hriechy, nemusím ísť na sv. spoveď, stačí ich oľutovať a ísť...“ A ja: „Presne tak – oľutovať – všetky hriechy musia byť oľutované ešte pred sv. prijímaním. Oľutované, aby ich Boh mohol svojou milosťou skrze svoje milosrdenstvo zničiť až do posledného. Ak sú to ťažké-smrteľné hriechy, je to možné iba skrze sv. spoveď, ak sú to iba ľahké hriechy, stačí tvoja úprimná ľútosť ešte pred sv. prijímaním. Ale na sv. prijímanie máš prístup už s úplne očisteným srdcom.“

A myslím, že tu robíme viacerú chybu – preletíme začiatok sv. omše bez sústredenia tak, že nestihneme oľutovať svoje ľahké hriechy, a – hoci nemáme na duši ťažký-smrteľný hriech, prijímame Ježiša do špinavého, smradľavého srdca, ktoré nie je hodné takej krásy, čistoty a svätosti. Práve preto naše srdce často pod vplyvom týchto ľahkých hriechov nie je schopné prijať toľko milostí, koľko má pre nás Ježiš pripravených - prijme len niekoľko, nedostatočne - príliš málo milostí na to, aby sa nám po sv. omši dýchalo ľahšie, aby sme boli po sv. omši silnejší v trpezlivosti, v pokoji, v radosťi, v láske, v milosrdenstve. A preto si potom tak často mnohí povieme: „No načo chodiť do toho kostola. Nič sa nestane lepším, nič, stále je to to isté.“ A nevidíš, že problém nie je v Bohu alebo vo sv. omši ale v tvojom postoji k svojmu srdcu. Aby si to lepšie pochopil, uvediem príklad od bolívijskej mystičky Cataliny Rivas, ktorej sa počas jednej sv. omše zjavili Panna Mária a Ježiš a vysvetľovali jednotlivé úkony, aby jej pomohli lepšie prežívať sv. omšu. Môžeš tomu veriť, nemusíš, pomôže nám to však trochu viac pochopiť, prečo je tak dôležité úplné očistenie duše ešte pred sv. prijímaním - najlepšie pred začiatkom sv. omše:

„Arcibiskup začal svätú omšu a keď prišiel k úkonu kajúcnosti, Mária povedala: „Z hĺbky svojho srdca pros Pána, aby ti odpustil hriechy, ktorými si ho urazila. Takto budeš môcť mať plnú účasť na veľkom privilegii, ktorým je svätá omša.“ Uvažovala som: „Som predsa v stave milosti posväcujúcej, veď iba včera som sa vyspovedala.“ Panna Mária odpovedala: „Myslíš si, že od včera si neurazila Pána Ježiša? Ak chceš, môžem ti pripomenúť zopár situácií. (...) A ty hovoríš, že si nezranila Boha? Prišla si v poslednej chvíli, keď celebranti už prichádzali v sprievode k oltáru (..) a máš v úmysle zúčastniť sa na svätej omši bez predchádzajúcej prípravy... Prečo všetci prichádzate na poslednú chvíľu? Je potrebné prísť skôr a v modlitbe prosieť Pána, aby zoslal svojho Ducha Svätého, aby vás mohol obdať pokojom a očistiť od ducha tohto sveta, od vašich úzkostí, problémov a roztržitosťi. On vás robí schopnými prežiť do hĺbky tú svätú chvíľu. Veď je to ten najväčší zázrak. Prišli ste prežívať chvíľu, keď najvyšší Boh dáva svoj najväčší dar - seba samého, a vy to neviete doceniť.“

Ak vieš, že príde pre teba veľmi vzácna návšteva – priateľ, ktorého veľmi miluješ, snažíš sa

pripraviť svoj dom či byt tak, aby sa cítil príjemne – vyčistíš čo sa dá, navoniaš, vyvetráš, aby stretnutie prebehlo v čo najpríjemnejšej atmosfére. Veď aký trapas zažiješ, ak priateľ príde čistý a krásny, a zašpiní sa o špinavý gauč, alebo sa mu ponožky prilepia o lepkavú špinavú podlahu, alebo mu dáš piť z hnusných neumytých pohárov či ješ z tanierov s ešte zaschnutými zvyškami včerajšieho obeda, bude to pre teba poriadny trapas. Áno, priateľ pochopí, lebo ťa má rád. No chceš povedať, že si takto predstavuješ krásne stretnutie s milovaným človekom?

A z druhej strany, ani ty neprídeš na návštevu k milovanému priateľovi špinavý a smradľavý ale snažíš sa očistiť, ak si sa zašpinil, snažíš sa voňať a nie smrdieť. Veď vieš, že priateľ všetko pripravil, má svoj dom čistý a pekne upravený, nechceš zašpiniť všetko, čoho sa dotkneš. Aj topánky si vždy vyzúvaš pred vstupom do bytu či domu priateľa. Nechodíš so špinavými topánkami po celom dome. Bolo by to vyjadrenie poriadnej neúcty voči nemu, voči jeho snahe všetko upratať a vyčistiť pred tvojou návštevou.

Tak podobne by to vyzeralo, keby si neočistil svoju dušu - chrám, do ktorého slávnostne za sprievodu anjelov pozývaš Kráľa kráľov a Nekonečného Pána pánov, Stvoriteľa neba i zeme, Vládcu nad viditeľným i neviditeľným svetom... Uvedomuješ si, kto prichádza do tvojho srdca? Samozrejme, On je tichý a pokorný srdcom a miluje ťa – tak čo riešiť? On to pochopí... No keď si potom po svojej smrti uvedomíš a uvidíš, koľkokrát musel tento nádherný milujúci Boh vstúpiť do takého bordelu, bude ťa to bolieť, tak veľmi bolieť, hoci On ti to odpustil tisíc krát, ty to budeš chcieť nejako napraviť, odčiniť – a dobrovoľne budeš trpieť aj za túto neúctu v očistci... A vieš, že to naozaj netreba, veď sa iba stačí zakaždým dostatočne skoro pred sv. omšou pripraviť. Čo myslíš? Tých 5 minút stojí za to? Radím ti – je to omnoho jednoduchšie a bezbolestnejšie ako potom to všetko tak veľmi zhĺbky srdca ľutovať a trpieť pre to pred Jeho milovanou tvárou v očistci...

Skús – nebež, neutekaj, nenáhli sa tak – načo? Kam? Zastav sa, príd' skôr. Svojou ľútosťou z hĺbky srdca z lásky k Nemu očisti svoju dušu od každého aj toho najmenšieho hriechu, od každej nevernosti a tak sa priprav na stretnutie s Tým, ktorý sa tak veľmi teší a pripravuje na stretnutie s tebou. Veď On prináša vo chvíli sv. prijímania do tvojho srdca presne také milosti, o ktorých vie, že ich potrebuješ. Bez očistenia nebudeš schopný tieto milosti prijať tak, ako to potrebuješ a sám sa potrestáš. Skús obdržať plnosť všetkého tak, že dostatočne očistíš svoju dušu – chrám a budúci príbytok tvojho milovaného Pána...

P. Robert Balek SVD